ל) לעיל מא: ב) ולעיל מא.], ג) [שס], ד) ב"ב פח.,

ב"ה לה. מ"ש. ו) ולטיל

ט) בייק נט. עייט, ז) [נעינ מ:], ז) [דף מ:], **ה**) [וע״ע תוספות פסחים סג. ד״ה ר׳

מאיר ומום׳ זבחים ד: ד"ה

מחשבה ותום' בכורות נט. ד"ה במחשבה ותום' חולין

לט. ד"ה אלא זביחהו.

קב א מיי' פ"ג מהל' גזילה ואבידה הל' טו סמג עשין עג טוש"ע ח"מ סי׳ שנט סעי׳ ה: ועייו בהשגות ובמ"מ סמג עשין שם טוש"ע ח"מ סי שסב סעי ב ז: קד ג מיי שם טוש"ע שם

קר ג מיי סטיום ע סט סעי' ז: קה ד מיי פ"ג שם הל' ים סמג שם טיש"ע ינו סמג שם שוש י ח"מ סי' רלב סעי' ד: קו ה ו מיי' שם הל' י ועיין בהשגות ובמ"מ נוש"ע שם סעי' נ:

מוסף רש"י

שליחות שחייבו הרחוד עלנו אחילו ואוחה כדכתיב ומת או נשבר או נשבה וגו' שבועת ה' תהיה בין שניהם אם לא שלח ידי וגו', דמשמע הא שלח נתחייב שוב במיתתה נתחייב עול בנו בנו. ובשבייתה, צריכה חסרון. לא הוי שליחות יד להעמידה ברשותו אלא את כו תתרה נו פותו תונת מס כן מסוד (לעיל מא.)**. שטלטלה** להביא עליה גוזלות. לעלות עליה כדרך סולם ליטול גחלות מקן גבוה, ואפילו הכי הויא גזילה למיחם ברשותיה עד דעביד השבה, דקסבר שואל שלא מדעת בעלים גזלן הוא ולנויל ווא.). משלם אותה ממנה ומה שהשביחה (ב"ק בעיניה. כמות שהיא עכשיו ריחנית יחזירנה והדר משלם דמי גיזות ועובר כמו שהיה בשעת הגזילה ולא שבח הגיוה שהשביחה אללו ולא שבח הולד, דלא קנים ר' יהודה, אבל דמים שבשעת הגזילה משלם, דליכא למאן דאמר כל הגזלנים בניר משעת הגזילה ישלמו (שם).

רבינו חננאל אלא פשיטא טעמא דבית הלל כשעת הוצאה מבית בעלים היא והיא שעת שעה זוז וכשעה ששתאה שוה ד' בזה חלקו בית הלל ובית שמאי ב״ש סברי ד׳ משלם כי השתא וב״ה סברי [דמשלם] כשעת הגזילה והוא זווא לימא רבה דאמר משלם [ד'] . כב״ש דהא בית הלל זוזא בב שרווא ביו ווכל וווא חדא קאמרי. ופריק רבה ביותר כלומ' אם עת ששתאה היתה שוה יותר השתא משלם כטעמא דידי שפירשנו למעלה כי פליגי בחסר כגון שהיתה שוה עת ששלח ידו בפקדוז של חבירו ד' ועכשיו שוה זוז בית שמאי סברי שליחות יד אינה צריכא חסרון ומשעה דשלח בה יד איחייב בה. וב״ה סברי שליחות יד צריכא חסרון יריתו הבי כא הסרק וכ״ז [דלא] חסרה ברשותיה דמריה קאי . ובעידנא דתברה או שתיא זוזא הוא דשויא. ואלא אינה צריכא חסרון כב״ש וכו׳. ואוקימנא למתני׳ חלוקת ב״ש וב״ה בשבח

לימא רבה דאמר כב"ש. וא"ת לוקי פלוגתייהו באתבר ממילא ורבה כב"ה וי"ל דא"כ לא הוו פליגי בית שמאי:

המפקיד

פרק שלישי

אלא פשימא כשעת הוצאה מבית בעלים

לימא רבה דאמר כבית שמאי אמר לך רבה

ביתר כולי עלמא לא פליגי כי פליגי בחסר

ב"ש סברי שליחות יד אינה צריכה חסרון

וכי חסר ברשותא דידיה חסר וב"ה סבר

שליחות יד צריכה חסרון וכי חסר ברשותא

דמריה חסר אלא הא דאמר רבא ישליחות

יד אינה צריכה חסרון לימא רבא דאמר

כב"ש אלא הכא במאי עסקינן יכגון שטלטלה

להביא עליה גוזלות ובשואל שלא מדעת קא

מיפלגי ב"ש סברי שואל שלא מדעת גזלן

הוי וכי חסר ברשותא דידיה חסר וב"ה סברי

שואל שלא מדעת שואל הוי וכי חסר

ברשותא דמרה חסר אלא הא ידאמר רבא

"שואל שלא מדעת לרבנן גזלן הוי לימא

רבא דאמר כב"ש אלא הכא בשבח של

גזילה המיפלגי ב"ש סברי בשבח גזילה דנגזל

הוי ובית הלל סברי שבח גזילה דגזלן הוי

ובפלוגתא דהני תנאי דתניא ייהגוזל את

הרחל גוזה וילדה משלם אותה ואת גיזותיה

ואת ולדותיה דברי ר"מ ר' יהודה אומר גזילה

חוזרת בעיניה דיקא נמי דקתני ב"ש אומרים

ילקה בחסר וביתר וב"ה אומרים כשעת

הוצאה ש"מ: ר"ע אומר כשעת התביעה:

אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר'

עקיבא ומודה ר"ע במקום שיש עדים מ"ט

דאמר קרא ילאשר הוא לו יתננו ביום

אשמתו וכיון דאיכא עדים מההוא שעתא הוא

דאיחייב ליה אשמה א"ל ר' אושעיא לרב

יהודה ר' אתה אומר כן הכי א"ר אסי אמר ר'

יוחנן חלוק היה ר"ע אפי' במקום שיש עדים

מ"ם דאמר קרא לאשר הוא לו יתננו ביום

אשמתו ובי דינא הוא דקא מחייבי ליה

אשמה א"ל ר' זירא לר' אבא בר פפא כי

אזלת להתם אקיף אסולמא דצור ועול לגביה

דר' יעקב בר אידי ובעי מיניה אי שמיעא

ליה לר' יוחנן הלכה כר"ע או אין הלכה כר"ע

א"ל הכי אמר ר' יוחגן הלכה כרבי עקיבא

לעולם מאי לעולם אמר רב אשי שלא תאמר

הני מילי היכא דליכא עדים אבל היכא

דאיכא עדים לא ואי נמי דאהדרה לדוכתה

ואיתברא לאפוקי מדרבי ישמעאל דאמר

לא בעיגן דעת בעלים קא משמע לן י

דבעינן דעת בעלים ורבא אמר הלכה כבית

הלל: בתני החושב לשלוח יד בפקרון

בית שמאי אומרים חייב ובית הלל אומרים

ראינו חייב עד שישלח בו יד שנאמר 2אם

לא שלח ידו במלאכת רעהו הממה

את החבית ונמל הימנה רביעית ונשברה

אינו משלם אלא רביעית יהגביהה ונמל

הימנה רביעית ונשברה משלם דמי כולה:

בית שמאי סברי שליחות יד אינה צריכה חסרון. וא״ת א״כ תרי בבי הך דהכא וסיפא דהחושב לשלוח יד למה לי וי"ל דסיפא אשמועי׳ דלב״ש אפילו דבור

בלא משיכה חייב והך דהכא אשמועינן דלב"ה לריכה חסרון: אלא הא ראמר רבא שואל שלא מדעת גולן הוי. אומר ר״מ דגרסינן בכל הני רבא דהך דשואל ע"כ רבא הוי דקאמר בתר רבה ורב יוסף בהמוכר הספינה (ב"ב דף פת.) ומדהאי רבא כולהו נמי רבא דאי לאו הכי לא פריך מידי דמלי לאוקומה פלוגתיה כחד מהנך פלוגתי׳ דלעיל: משלם אותה ואת גיוותיה ואת ולדותיה דברי ר"מ רבי

יהודה אומר גולה חוזרת בעיניה. וא"ת הא דתנן בפרק הגוזל קמא (כ"ק דף ק:) הנותן למר ללבע ללבוע לו אדום ולבעו שחור אם השבח יתר על הוצאה נותן לו היציאה ואם הוצאה יתירה על השבח נותן לו השבח דברי רבי יהודה ר"מ אומר אין נותן לו אלא דמי צמרו בלבד אלמא סברתם הפוכות ותירץ ר"ת דהכא גבי גזילה סבר ר"מ שינוי אינו קונה משום דקנסא קנים במזיד אבל בללבוע לו אדום דשוגג לא קנים והכי איתא בהגחל ור׳ יהודה דסבר הכא דשינוי קונה היינו משום דמתכוין לקנות בשינוי אבל לבעו שחור אין מתכוין לקנותו בכך:

ע אומר כשעת התביעה. מימה מאי קסבר אי קסבר שינוי קונה למה ישלם השבח כשעת התביעה הלא בשעת גויוה קנאה ואם הגדילה רחל או הגזיזה ונחייקרה לא ישלם אלא כמו ששוה רחל בשעת גזיזה ואי קסבר שינוי אינו קונה א"כ כשגוזה אחר התביעה נמי יהא הכל לנגזל דבמאי קנה ועוד דקאמר ומודה ר"ע במקום שיש עדים בשעת שליחות יד שישלם כאותה שעה במאי קנה והלא אכתי אפילו שינוי ליכא וגם כי יגוזנה שינוי לא יקנה ועוד למאן מודה הלא בין לב"ש בין לב"ה לא קנאה בשעת שליחות יד עד שעת שינוי ועוד דשמואל ור׳ יוחנן פסקו כר"ע בשמעתין ובהגוזל קמא (ב"ק דף נד:) אית להו דשינוי קונה לכך נראה לב"ש דאמרי ילהה בחסר ויתר מיירי אף ביוקרא וזולא דאם הוקרה משלם כשעת הוצאה מן העולם ואם החלה משלם כשעת הגולה וב"ה לא פליגי נמי בהא והיינו כרבה אלא ב"ש מיירו נמי בשינוי כדקאמר דיקא נמי מדלא קתני בזול וביוקר ובהא פליגי ב"ה דשינוי קונה ור"ע פליג אזול ויוקר דאמר משלם כשעת התביעה

בין החל ובין הוקר: החושב לשלוח יד. "הך מחשנה הוי דבור כדיליף מעל

כל דבר וכן מחשבת פגול נמי הוי בדבור ולא בלב כדמוכח בפרק ב' דובחים (דף ל.) ובפ"ק דמנחות (דף ג:) ובפרק תמיד נשחט (פסחים דף סג.) ובפרק הנוקין (גיטין דף נד:) ובמקומות אחרים פירשתים:

הדרן עלך המפקיד

אלא פשיטא כשעת הוצאה מבית בעלים. כשנת הגזילה וביחר פליגי דקאמרי ב"ש אם הוקרה ילקה לשלם כשעת הולאה מן העולם ובית הלל אמרי כשעת הולאה מבית הבעלים: כי פליגי בחסר. וקאמרי ב״ה כשעת הוצאה מן העולם. ודקא קשיא לך

כל הגולנין משלמים כשעת הגזילה

אי בגזילה ממש דגזלה מעיקרא ה"נ

בבא מציעא

תורה אור השלם ו או מִכּל אֲשֶׁר יִשְּׁבַע 1 עליו לשקר ושלם אתו בראשו בראשו עָלָיו לַאֲשֶׁר הוּא עָלָיו לַאֲשֶׁר הוּא יתננו ביום אשמתו:

2 אָם לֹא יִמְצֵא הַגַּנָב ונקרב בעל הבית אל הָאֶלהִים אָם לֹא שָׁלַח יַדוֹ בַּמַלַאכַת רַעָהוּ:

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה החושב לשלוח יד אמר. נ"ב ובקדושין סוף דף מב פרש"י דלאו דוקא אמר אלא חשב:

גליון הש"ם . תום' ד"ה החושב וכו' הן מחשבה. עיו בהרח"ם רים

רבינו חננאל (המשר) וולדותיה דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר גזלה חוזרת בעיניה. ר' מאיר כב"ש ר' יהודה כב״ה וקיימא לז . כר׳ יהודה דבית הלל קיימ בותיה. וקיימא לן הא דאוקימנא אליבא דב״ה שבח גזילה דגזלז הוא בשבח שהשביחה בגופה אבל שבח שהשביחה בדמים דנגזל הוי כדרבה דאמר ביתר כולי עלמא לא פליגי דודאי לנגזל הוי כי פליגי בחסר. וקיימא לן י כרבא וכן הלכה. ר׳ עקיבא אומר כשעת התביעה. אוטו כשעון הווביעה. ואע"ג דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' עקיבא. ובתלמוד ארץ ישראל פסקו כר׳ עקיבא אנן לא סמכינן אלא בהא דאמר רבא דהוא בתרא יאכי. ופסק הלכה כב״ה וכיון . דסלקא שמעתא הכי ש״מ דשבח גזילה דגזלז הוי ושבוו גוילוו וגולן וווי ומדחזינן רבה דפריק שליחות יד אינה צריכא חסרוז ושואל שלא מדעת גזלן הוי ש״מ דהלכתא אינון. ל) פי׳ כיון דאיכא עדים מההיא שעתא דגזל נתחייב לשלם אבל אם אין . עדים אין חייב לשלם אלא בעת תביעתו בב״ד והל׳ בעת הביעות בבי הבירו המפקיד אצל חבירו בעדים ואפי׳ בשטר אין צריך להחזיר לו בעדים אלא כי אמר החזרתיו לך נאמן וכן אם אמר נאנסו נאמן ובתרויהו אינו חייב אלא['] שבועה שנאנסו או החזרתים לך: מתני' החושב לשלוח יד בפקדון הלל אומרים אינו חייב עד שישלח בו יד כו' שנאמר רעהו מלמד שאינו חייב עד שישלח בו ידו

אבל הכא דבהיתרא אתא לידיה ומשום שליחות יד קמחייבת ליה בהא פליגי: ב"ש סברי שליחות יד חינה לריכה חסרון. ומששלח בה יד אע"פ שלא חסרה הויא גזילה וקמה ברשותיה וכשהחלה ברשותו החלה ואם היתה בעין אומר לו הרי שלך לפניך עכשיו שהוניחה משלם כשעת שליחות יד: אלא הא דאמר רבא. לעיל בשמעתין (דף מא:): שליחות יד אינה לריכה חסרון. דקאמר שלא תאמר שליחות יד כו': הת דחמר רבת. בהמוכר חת הספינה (ב"ב דף פת.): שואל שלא מדעם לרבנן גולן הוא. גבי שולח את בנו אצל חנוני דפליגי רבנן ור׳ יהודה ואוקי רבא פלוגתייהו בשואל שלא מדעת ואמר דלרבנן גזלן הוי ומדאוקי רבא לרבנן בהכי סבירא ליה לדידיה גזלן הוי ואהדר לאוקמי מילתיה כרבנן דהלכתא כרבים: לימא כב"ש, אמרה: אלא הכא בשבח גזילה פליגי. והאי חסר ויתר דמתני׳ לאו ביוקרא וזולא אלא במאי דחסרה דהיינו גיזות ובמאי שהותירה כגוו אם נתעברה אצלו דב"ש סברי הכל ישלם כר"מ דברייתא וב"ה כרבי יהודה כשעת הוצחה מבית הבעלים: דיהא נמי. דבגיזות וולדות פליגי דקתני לשון חסר ויתר ולא קתני לשון זול ויוקר: ומודה ר"ע במקום שיש עדים. כמה היתה שוה ביום שגולה וראו שגולה הימנו דמשלם כשעת הגוילה: מחי טעמה דרבי עהיבה. דחמר כשעת התביעה: דאמר קרא ביום השמתו. בדמים של חותו יום שהוח מתחייב לו והיכא דתבעו והודה דעל פיו הוא מתחייב העמדתו בדין והודאתו הוא יום אשמתו אבל אם יש עדים משעה שראוהו שגולה הוא אשם לו: להמם. לארץ ישראל: אקיף. הרבה את הדרך וסבב דרך ארוכה על דבר זה ללכת דרך מעלח של הר לור מקום שר׳ יעקב שם ובעי מיניה מה שמע מר' יוחנן רבו על כך. כל מהלך דרך ארוכה במקום שיש קלרה מקיף הוא: אי נמי דאהדרה לדוכחה. להכי אשמועינן לעולם לומר שאם החזירה למקומה לאחר ששלח בה יד ונשברה באונס אף בזו הלכה כר"ע דאמר לעילי גבי גנב טלה מן העדר לריך דעת בעלים: ורבא אמר הלכה כב"ה. כשעת גזילה ואנן כרבא עבדינן דהוה ליה בתראה: מתנר' החושב לשלוח אמר בפני עדים אטול (f) .77 פקדונו של פלוני לעלמי: חייב. באונסיה מהיום והלאה אם נאנס חייב באחריות: העה את

גמ' החבית. נפשה היא: ונשברה. לאחר מלתא באנפי זמן: אינו משלם אלא רביעית. דשליחות יד אינו מתחייב באונסין עד שימשוך או יגביה דהוי קנייה: הגביהה ונעל. דהוי קנייה בהגבהתה וחסרון מנטילת רביעית חייב באונסיה: נמ'

.') נראה דחסר כאן ול"ל ומודה ר"ע במקום שיש עדים פי' כיון דאיכא עדים וכו'.

מוילה ב״ש סברי דנגזל הוי וב״ה סברי דגזלן הוי וכי הני תנאי דתניא הגוזל רחל גזזה וילדה משלם אותה ואת גיזותה